



Z Ewangelii św. Łukasza

Jezus wyznaczył jeszcze innych siedemdziesięciu dwóch uczniów i wysłał ich po dwóch przed sobą do każdego miasta i miejscowości, dokąd sam przyjść zamierzał. Powiedział też do nich: „Żniwo wprowadzie wielkie, ale robotników mało; proście więc Pana żniwa, żeby wyprawił robotników na swoje żniwo. Idźcie, oto was posyłam jak owce między wilki.

Nie noście z sobą trzosa ani torby, ani sandałów; i nikogo w drodze nie pozdrawiajcie. Gdy do jakiego domu wejdziecie, najpierw mówcie: «Pokój temu domowi». Jeśli tam mieszka człowiek godny pokoju, wasz pokój spocznie na nim; jeśli nie, powróci do was. W tym samym domu zostańcie, jedząc i pijąc, co mają; bo zasługuje robotnik na swą zapłatę. Nie przechodźcie z domu do domu. Jeśli do jakiego miasta wejdziecie i przyjmą was, jedzcie, co Wam podadzą; uzdrawiajcie chorych, którzy tam są, i mówcie im: «Przybliżyło się do was królestwo Boże». Lecz jeśli do jakiego miasta wejdziecie, a nie przyjmą was, wyjdźcie na jego ulice i powiedzcie: «Nawet proch, który z waszego miasta przylgnął nam do nóg, strząsamy wam. Wszakże to wieście, że bliskie jest królestwo Boże». Powiadam wam: Sodomie i Giezie będzie w ów dzień niż temu miastu”.

Wróciło siedemdziesięciu dwóch z radością mówiąc: „Panie, przez wzgląd na Twoje imię nawet złe duchy nam się poddają”. Wtedy rzekł do nich: „Widziałem szatana spadającego z nieba jak błyskawica. Oto dałem wam władzę stąpania po węzach i skorpionach, i po całej potędze przeciwnika, a nic wam nie zaszkodzi. Jednak nie z tego się cieszcie, że duchy się wam poddają, lecz cieszcie się, że wasze imiona zapisane są w niebie”. † Łk 10, 1–12. 17–20

Stańmy się wolni

Ewangelia jest Dobrą Nowiną o zbawieniu. Aby mogła dotrzeć do jak największej rzeszy ludzi, Chrystus posyła swoich uczniów wszędzie tam, gdzie zamierza pójść sam. A pragnie dotrzeć nawet do najbardziej odległych zakątków ziemi, w których nie poznano jeszcze światła Bożej łaski.

Mistrz udziela swym współpracownikom napomnienia, które muszą spełnić, by ich misja ewangelizacyjna była skuteczna. Powinni się wyzbyć wszelkich przywiązań do rzeczy materialnych, do osób i do samych siebie, ponieważ trzeba najpierw wykorzenić swoje serce ze świata, aby później móc skutecznie zasadzić je w sprawach Bożych.

Wolność od przesadnej troski o codzienne sprawy umożliwia pełne zaufanie Bogu, powierzenie Mu wszystkiego, działanie Jego mocą. Nagrodą zaś za posłuszeństwo jest знамя krzyża Chrystusa, знамя przynależności do Niego. Ono jest otwartymi drzwiami do wiecznej obecności miłosiernego Stwórcy.

□ Czy spełniam warunki, stawię przed Bogiem od Nauzcycia ob